

det er Markedet udenfor, der er bestemmende for vore Priser. Ministeren har nok sagt, at naar man lægger Told paa Indførelsen i de andre større Lande, vil Kornet søge hen til de Lande, hvor der ikke er Told. Ja, det vil dog sige, Kornet kan dog ikke søge til de Steder, hvor der er tilstrækkeligt af det i Forveien, og hvor det altsaa ikke kan faae Afsetning; det er de Steder, hvor Kornbehovet er, der kommer til at bestemme Prisen det er Verdensmarkedet, der kommer til at bestemme den; disse Toldbestemmelser ville ikke faae den fjerneste Indflydelse paa Prisen, paa vore danske Kornvarer. Det er Noget, der er særlig iøinefaldende. Derimod ville disse Toldbestemmelser faae stor Betydning til Skade for vort Landbrug, idet den Fordel, vi hidtil have haft af at benytte disse i sig selv bedre og billigere Fodringsstoffer, saa at vi have kunnet fede vore Kreaturer hjemme og der paaexportere dem til Ublandet, i en meget væsentlig Grad vil blive forringet. Hvis vi gaa ind paa dette Forslag og sætte Told paa disse Varer, Mais og Byg, sætte vi en Præmie paa Kornudførel og dermed paa Opgivelsen af Kreatursædningen og Kvægudførelsen, hvorved vi ville komme tilbage fra det, som vi have anset for et Fremstridt. Vi have nemlig anset det for et Fremstridt i vort Agerbrug, at vi ere komne til at fodre vore Produkter op og udføre dem i Form af Kjød og Flæsk, men her sættes en Præmie paa Kornudførel, en Præmie som sagt paa at opgibe den Veie, vi ere slaaede ind paa med Kvægsædning og Kreaturudførel. Naar det altsaa er et absolut Tab for Landvæsenet, samtidig med, at det vil bevirke en Fordyrelse af Brændevinsproduktionen, altsaa en Forøgelse i Brændevinsprisen, idet Brændevinsbrænderne ville blive nødsagede til, naar deres Produkter forbyres dem, at lægge paa Prisen, naar man skaffer Befolkningen en Skat til i denne Retning, foruden at man skaffer dem en Skat paa Udførelsen af Kreaturer, kan jeg ikke være med til at gaa ind paa Forslaget. Naar man har sagt, at det skal være for at sikke Landbruget og støtte Kornpriserne, er det klart, at Die-medet ikke naas. Jeg tror heller ikke, at Forslaget vil faae nogen Indflydelse paa Kapitelstaxtens Forhøielse, saaledes som man har sagt, men hvis det var saa, hvis Hensigten med Lovforslaget opnaaedes, og Kapitelstaxten steg, vilde den Fordel, som Landbruget derved opnaaede, kun blive en Skat paa hele Landets øvrige Befolkning, baade Bybefolkningen og den Landbefolkning, som ikke er agerdyrkende, og det vilde de Fleste jo dog anse for en Uretfærdighed.

Jeg betragter derfor den første Paragraf som en Skat, en Hæmsko paa vort Landvæsen, i Stedet for at den skulde ophjælpe Landet. — Hvad nu § 2 angaar, deler jeg ikke ganske den sidste ærede Talers Betragtning. Naar man er paa det Nene med, at vort Landbrugs Vilkår gjøre Krav paa den alleralvorligste Interesse, er det min Tro, at det gjælder lige saa meget at bryde Landvæsenet nye Veie og vise det nye Indtægtskilder samt at hjælpe det frem paa disse nye Veie. Saa meget jeg kjenner til Sufferroedyrkingen, har jeg allerede set, at den har en velsignelsesrig Indflydelse paa de Egne, hvor den er kommen i Gang, og den vil ikke alene have det paa selve Landbruget, men den vil ogsaa efterhaanden faae det paa Arbejderbefolkningen. For Arbejderbefolkningen maa man beklage, at Sufferroedyrkingen ikke endnu har den Nytte, som den vistnok i Fremtiden vil faae, naar vor egen Arbejderbefolkning er bleven lidt mere kjendt med og vant til at tage Del i dette Arbeide; for Dieblittet udføres det allermeste Arbeide paa Roemarkerne af Ublædinge. Imidlertid er der begyndt at vise sig en Retning, hvor, dersom den maatte slaa an, den danske Arbejder efterhaanden maa komme til at høste den allerstørste Nytte af Roedyrkingen. Udskillige Roedyrkere have nemlig fundet paa at forakkordere Hensningen og Pasningen af Roemarkerne mod en vis Andel i Roedbyttet. Paa den Maade vilde det blive et selvstændigt Arbeide for vor egen Arbejderbefolkning, hvort en Husmands Kone og Børn kunne deltage og ved deres eget Arbeide i Forhold til den Dygtighed, hvormed de udføre det, kunne vente at høste en passende Løn. Dersom denne Arbeidsmaade efterhaanden kunde vinde Indpas, vilde det ubetinget blive til stor Gavn ikke alene for Roedyrkerne, men ogsaa for Arbejderstanden, idet den bedre Pasning vil gjøre, at man avler bedre Koer, medens dette, at Arbejderstanden faar en passende Andel i Udbyttet, vil give dem Lyst til at tage fat, hvor vi nu bruge fremmede Arbeidere. Men det er nu en Sag for sig. Det er min Overbevisning, at naar vi kunne komme til at forhandle under ordinære Forhold, hvor der kan forhandles med Nytte, saa ville vi ogsaa komme til at forhandle om dette Spørgsmaal, og vi ville vist da kunne komme overens om at tilveiebringe Vilkår, som ville fremme Roedyrkingen og dermed Sufferindustrien her i Landet; men jeg tror ikke, det kan naas paa den Maade, som den høitærede Finanzminister har foreslaaet i dette Lovforslag; thi som det er foreslaaet der, ser jeg ikke, i hvilken For-